

Vet aquí que, un dia, la Irene va trobar un gargot. Se'l va trobar al paper, vull dir.

La mestra estava explicant que hi ha arbres que a la tardor perden les fulles, com els salzes, i d'altres que en tenen sempre, sempre, com els pins.

Tot això interessava molt la Irene, que escoltava atentament el que la mestra explicava. Però com que damunt de la taula tenia un paper blanc i a la mà un llapis, sense adonar-se'n, va anar dibuixant un gargot. I així va ser com, després de l'explicació de la mestra, la Irene es va trobar amb un gargot al davant.

I li va fer gràcia, aquell gargot.
Li semblava simpàtic i divertit.
Se'l va mirar una estona, tot pensant
què podria representar. Però per més
que se'l va mirar, no se li va acudir res.
Ho va preguntar a l'Enric, el seu
company de taula. L'Enric es va mirar
el gargot amb molta atenció durant
una estoneta i a la fi va dir:
—Ja sé què és. És un gargot!

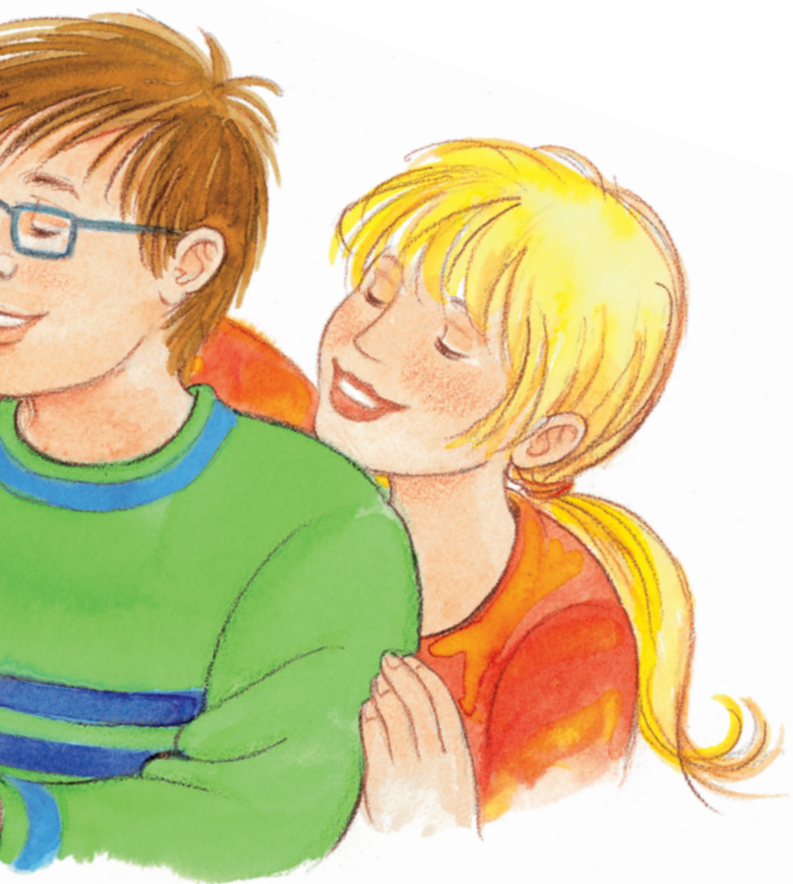

La Irene va respondre que no,
que no era un gargot qualsevol, però
que tampoc no sabia què era realment.
Després el va ensenyar a la mestra,
i la mestra li va dir:
—És un gargot, és un gargot!

En arribar a casa, la Irene va ensenyar el gargot al pare, a la mare i a en Dani, el seu germà gran. I tots li contestaven:

—És un gargot, és un gargot!

En Ricard, el seu germà petit, no li va dir res, perquè no sabia dir gran cosa més que «pa-pa», «ma-ma» i «guuu».

Quan va veure el dibuix, però, va fer el gest d'agafar-lo.

Com que la Irene coneixia prou el seu germanet, va córrer a enretirar el paper de l'abast d'en Ricard.

Si l'hagués pogut agafar, segurament se l'hauria menjat, que és el que solia fer amb gairebé tots els papers que podia arreplegar.

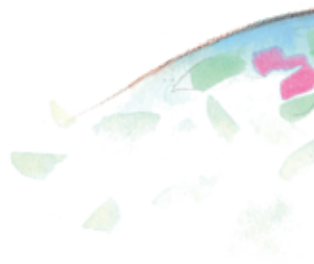

A part d'en Ricard, doncs,
tothom li deia que *allò* era un gargot.
Però ella estava convençuda que
no ho era.

Va arribar l'hora d'anar a dormir
i el gargot encara era un gargot
que no representava res. I la Irene
es va adormir amb la idea del
gargot al cap.

I va somiar el gargot sencer, amb
totes les seves ratllades fetes a tort
i a dret. Però a poc a poc les ratlles
es van anar perfilant i arrodonint
fins a convertir-se en un dibuix
de cap a peus.

—Representa un vaixell! Representa un vaixell pirata! —va dir la Irene en somnis.

